

מעשייה שקרתה

פרמה את החצאית ועשתה ממנה מעיל מחמם לחורף. הוא קשור עכשיו לאחורי האוכף ובכל פעם כשקר לי אני לובשת אותו ונוכרת בה.

זה סיפור/ עלי ועלייד/ על אמא ובן/ על משפחה/ קטנה/ שהופרדה/ לפני שנים רבות/ על ידי איש אחד/ שקוראים לו/ סמי

א

מכשף זקן הטיל כישוף על המשק שלנו - אף בהמה לא מצליחה להרות כבר כמה שנים. בדרך נס האתון הזקנה שלנו הרתה לסוס. המכשף אמר שכדי שאני אוולד כאמא, הבעל שלי יצטרך למות והילד שלי יצטרך לוותר על הזהות שלו.

אני זוכרת את תמר, האתון שלנו, שוכבת בתוך שלולית של מים מהולים בדם, נושמת בכבדות ומסתכלת על הבטן שלה, שעלתה וירדה, עלתה וירדה. כמה דקות אחרי זה בילי נולדה ותמר מתה. סמי, בעלי, אמר שזה מה שקורה כשהאדם מתערב בטבע, ושרחם של אתון לא גדול מספיק בשביל לשאת עובר של פרדה; אבל שלא היתה לנו ברירה, היינו צריכים בהמה חזקה יותר לעבודה בשדות.

אני חושבת שמפה כבר אי-אפשר להמשיך ברכב אז אני עוצרת בצד, מתירה את חבל ההובלה של בילי ומסמנת לה בלחיצת יד בחוזה לרדת ברוורס מהקרן. בילי כורעת על הברכיים כדי לעזור לי לעלות עליה ואני מטפסת אל האוכף. עכשיו אנחנו בברכיים, הכל כאן הרים ואדמת טרשים, לא רואים שבילים סלולים, אבל אני יודעת שבילי יודעת את הדרך ושהיא תיקח אותי לשם.

אמא שלי מתה בלידה שלי ואבא שלי נפטר מצער כמה ימים אחרי. גדלתי אצל סבתא שלי. לכולם היו אמהות עם עור מתוח וחזה שופע, ורק לי היתה אמא זקנה עם פנים מקומטים וחזה שמגיע לה עד אמצע הבטן. הילדים האחרים צחקו עלי, "זאת לא אמא, זאת סבתא" היו אומרים, אבל זה אף פעם לא הפריע לי לאהוב אותה. הידיים שלה היו רכות ומלטפות, רצתי אל תוכן כל יום ישר אחרי בית הספר כדי שהיא תעטוף אותי בחיבוק שלה. סבתא ראתה שאני חוזרת עצובה מבית הספר. היא שאלה איך היא יכולה לשמח אותי. בכיתה לכל הבנות היתה חצאית סקוטית אדומה עם משבצות. ביקשתי ממנה שתקנה לי גם חצאית סקוטית. סבתא תפרה לי חצאית כזאת, אבל לא יכולתי ללבוש אותה כי היא היתה מכוערת, פחדתי להעליב את סבתא בכך שאני לא לובשת את החצאית, אבל לא הייתי צריכה להגיד כלום, אחרי כמה ימים סבתא

ב

היום חם במיוחד, אז בילי לוקחת אותי למקומות מוצלים כדי שהשמש לא תתיש אותנו, היא יודעת איך לפלס דרך בין העצים. היא עוצרת ליד עץ גדול שענפיו נפרשים לצדדים כמו מניפה, כורעת על הברכיים ומורידה את הצוואר באלכסון כלפי מטה. אני יורדת ממנה. היא נשכבת על הארץ ואני שמה לה את הראש על הבטן ומתפרקדת. אנחנו עוצמות עיניים ונרדמות למנוחת צהריים. אני יודעת שבזמן הנכון, בילי כבר תעיר אותי ונמשיך.

הייתי בת שש-עשרה כשסבתא מתה. כמה אנשים לקחו אתים והחלו לחפור בור, האדמה היתה קשה וסרבנית, היא לא רצתה לקחת את סבתא פנימה. אנשים מסביבי קראו הספה, ראיתי את שפתיים זזות ומפיקות קולות עמומים. רציתי להחזיק ביד הקטנה של סבתא מבעד לתכריכים, אבל היא היתה קפוצה וקשה ולא הצלחתי לפתוח אותה. לאחר מכן, הכניסו את סבתא עמוק אל תוך החלל השחור וכיסו אותה בלבנים, הן החלו לכסות אותה בזו אחר זו עד שלא נותר ממנה אלא אבן. באותו רגע הכתה בי ההכרה שנשאיתי לבד בעולם. לא יכולתי להסתכל, הלכתי הצידה והשפלתי את ראשי אל האדמה. מרחוק שמעתי צעדים של סוס על שביל כורכר, הרמתי את העיניים וראיתי אותו עולה בעלייה לכיוון בית הקברות. הרוכב עצר ליד השער, ירד מהסוס וקשר אותו לגדר. הוא נכנס לבית הקברות, בגרירת רגליים, לרגליו מגפיים גבוהים מרובבים בבוץ ועפר. הוא התקרב לעברי. היה לו עור צרוב משמש וזיפים שחורים ועבים, מבעד לכהות נצנצו עיניים תכולות שהסתכלו עלי כשני פנסים בלילה שחור. ככה הכרתי את סמי.

ג

מרחוק רואים איזו נקודה שחורה על השביל, אני ובילי מתקרבות, אני שומעת את הצעדים של הפרסות שלה על הכורכר, יש להם קצב קבוע - אחת, שתיים, שלוש, ארבע.

אחת, שתיים, שלוש, ארבע. קיפור מכודרר ניצב במרכז הדרך, בילי מרכינה את הראש ומגלגלת אותו עם האף שלה לשוליים, אנחנו ממשיכות.

זמן קצר אחרי החתונה נכנסתי להריון. סמי היה מתעורר מוקדם בבוקר, בשעה שעדיין אין אור בחוץ והכל מכוסה בטל, וחוזר עם רדת החשכה. אני הייתי נשאת בבית כדי לדאוג לכל מטלות האחזקה והניקיונות ואחרי זה הייתי יורדת למשק כדי לטפל ולהאכיל את הבהמות. סמי היה חוזר בערב עם בגדים מסריחים ומגפיים מלאים בבובין ועפה הוא היה מלכלך לי את הבית והייתי צריכה לנקות שוב, אבל לא אמרתי לו כלום. הייתי מגישה לו אוכל לשולחן והוא היה אוכל. הוא דיבר איתי במשפטים קצרים או שרק סימן עם הידיים ואני כבר הייתי יודעת מה הוא רוצה ומביאה לו. הוא אכל עם הידיים ועשה קולות עם הפה ואני הייתי מסתכלת לכיוון השני כדי לא לראות, אף פעם לא הערתי לו. מיד אחרי הארוחה, הוא היה הולך לישון כי ככה זה כשיש הרבה עבודה ומעט מחשבות, אתה קם מוקדם בשל העמל הרב שמצפה לך, וישן מוקדם בגלל שאין לך על מה לחשוב.

לאחר שנה לנישואינו, דן נולד. זה היה יום ראשון של אפריל ויום אחרון של גשם. ושכבתי מטושטשת. שעות. לבה. מדי פעם בא, באה מישהי לדחוף אצבעות למקום שידעתי במעורפל שהוא חלק מגופי. ובכל זאת בכיתי כשהניחו עלי את דן. טרוט וקמוט, מתבונן בעיניים שחורות באמא שלו, שנולדה עשר שנים אחריו. תינוק שלי אהוב שלי. בכיתי לתוך הכה. ובבית חיבקתי אותו ושמענו גלוריה של מוצארט ולחשתי דגדג ואימצתי אותו חזק אל לבי הריק שעדיין לא ידע את שמו. והגיהינום השקט של השנים אחר כך. גיהינום שהוא לא יודע שהוא גיהינום וחושך שלא מבין איך הוא חושך כשכל האורות דולקים ואיך הוא אמא כשכל האמהות כבויות ואיך הוא אמא כשהוא בלאו הכי הכי-אמא עוד לפני שהוא בלאו הכי כל דבר אחר, תינוקת למשל*.

ד

דן אהב לשחק בבובות, הוא היה מלביש אותן בשמלות וקולע להן צמות בשיער. הוא היה עסוק בלקשור דברים אחד לשני בחבלים, פעם זו בובה שקשורה לסוס מעץ ופעם זו בובה שקשורה לרגל של כיסא, תמיד קשרים ואף פעם לא התרווה. כשחזרתי מהעבודה במשק, הקשרים היו הדוקים במיוחד; דן היה יושב במרכז החדר, מסביבו היו בובות מרוטות שיער קשורות לכיסאות ובידו החבל. הייתי ניגשת אליו ומשחררת את היד שלו מהחבל החם – קודם את האגודל, אחרי זה את האצבע, את האמה, את הקמיצה ובסוף את הזרת. אני יודעת שהוא ניסה להגיד לנו משהו אבל לא ידעתי מה. סמי אמר שאין לזה שום משמעות ושאני אפסיק לחפש סימנים בכל דבר, אבל אני ידעתי שדן רוצה להגיד לנו משהו שאין לו עדיין מילים

כדי לבטא. יום אחד סמי לקח את כל הבובות של דן וזרק אותן לפח. במקומן הוא קנה לדן כמה מכוניות צעצוע, וטרקטורים ואופנועים וטנקים וסוסים ועגלות וחיילים. "אני לא רוצה שהוא יהיה כזה את שומעת אותי?"; "הוא גבר, אז שישחק בצעצועים של גברים, אני לא יגדל כאן נמושה שמשחקת בברביות", הוא אמר, ואני עשיתי "כן" עם הראש. אני זוכרת את הרמעות של דן ניגרות על לחיי, את בועות הנזלת הזכות מנחיריו ואת הפה הקטן שנפער בהעוויה של חוסר ישע. "בות" "בות", ייבב, וסמי אמר רק שתי מילים "תהיה גבר". מכל הצעצועים החדשים דן אהב את הסוסים, כי לסוסים יש רעמה וזנב שאפשר לסרק ולהבריש, ואפשר לרתום אותם לעגלה עם חבלים ולהמשיך לקשור ולקשור ואף פעם לא להתיר.

כשדן הגיע לגיל שש סמי העלה אותו בפעם הראשונה על סוס. סמי הריץ את ברק, הסוס המבוגר שלנו, במעגלים בראונד-פן, ואז אמר "וואו ברק", ברק עצר ונכנס למרכז המכלאה. דן נכנס פנימה ונעמד ליד ברק, הוא הגיע בקושי עד קצה הרעמה שלו, סמי הניף אותו באוויר והושיב אותו על האוכף. "אתה מוכן?", "תחזיק חזק", הוא אמר, ואז סימן לברק לרוץ שוב במעגלים. דן נצמד לאוכף, הוא והסוס היו כיחידה אחת, הם נעו בתואם מושלם כשענן של אבק פכפך באוויר מאחורי רגליו האחוריות של ברק. "מה את אומרת אורה? זה נראה כאילו הוא נולד על האוכף, לא? כל הכבוד דן, קדימה דן, תדרבן אותו עוד קצת, כן, בדיוק, שמור אותו שם, בדיוק במקצב הזה, כן, איזה גבר! זה הבן שלי!"

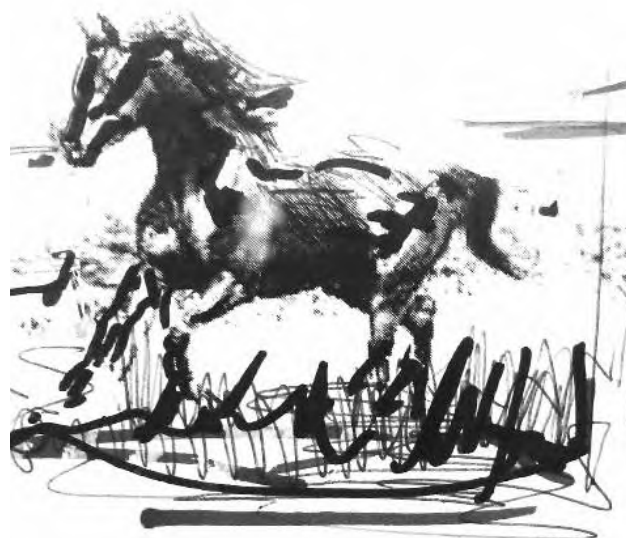
ה

אני מרגישה מתי בילי רוצה להגיד לי משהו, היא מדברת בלי מילים, אני מקשיבה טוב ויודעת מה היא רוצה, היא מאטה את קצב הליכתה ומסתכלת על הבטן, אני מסמנת לה לעצור בצד הדרך. אני מוציאה קצת אספסת ומים מהשק שקשור באחורי האוכף ומגישה לה לפה. כשהיא מסיימת היא מלקקת לי את הידיים, ואני מלטפת לה את המצח. אחרי ההפסקה אני שמה את הרגל בארכוף ועולה בתנופה לאוכף, אנחנו ממשיכות.

באחד הימים סמי חזר הביתה מוקדם, הוא ביקש ממני לצאת החוצה, יצאתי אל הסף, הוא אמר לי שהוא ראה את דן עכשיו באורווה עושה את המעשה שממנו חשש יותר מכל, "הכל רק לא זה", הוא אמר, לא אצלו בבית, הוא לא יהיה אבא לילד כזה, לא לכוזה.

הפרדה שלנו, בילי, הגיעה לגיל שנתיים וסמי התחיל לשבור אותה לרכיבה. תמיד שנאתי את המילה הזאת "לשבור", לא הבנתי למה צריך לשבור את בילי שלנו. אבל סמי אמר שצריך לשבור כי אחרת היא לא תעשה מה שרוצים ממנה ורק תתמרד כי ככה זה עם בהמות ועל אחת כמה וכמה כשמדובר בפרדה, כי פרדות הן עקשניות מטבען. סמי ניסה לשים עליה את האוכף, אבל בילי התחילה לבעוט ולקפוץ לכל עבר, היא

והיא החלה לגרור את הצמיג במעגלים, כשענן של אבק נע בעקבותיה, "קדימה פרדה קדימה, אהה, אהה." סמי הכניס את בילי לתא הקטן שוב, הסורגים רעדו מצדדיה של הבטן המתנשפת. הוא שם את הרגל בארוכה והתיישב על האוכף. הבטן של בילי עלתה וירדה, עלתה וירדה עם קצב נשימותיה, סמי פתח את הסורג הקדמי, דרבן את בילי עם הרגליים וצקצק בלשון, "קלק, קלק, קלק, קדימה פרדה, קדימה." בילי התרוממה גבוה גבוה עם הרגליים הקדמיות והתהפכה אחורנית. הקרן של האוכף נכנסה לסמי ישר בלב.

איור: מיכאל בסר

ביום הראשון של השבעה עוד הגיעו אנשים. הם נכנסו ויצאו מהמשק. בילי עמדה באורווה עם הראש מורכן מול השוקת, הישבן שלה היה מסומן פסים פסים של כאב והרגליים שלה היו נפוחות. אחד האבלים התקרב לאורווה של בילי כדי להסתכל, היא הסתובבה אליו, הצמידה את האוזניים אחורה ורצה לעברו בשיניים חשופות. "זו לא פרדה זה שור זועם", אמר; הסובבים צחקו. מאותו יום לא הגיע אף אחד למשק שלי. כולם קראו לבילי "הפרדה המכושפת", "אל תתקרבו לשם", היו אומרים, "הבית רדוף".

גדלתי לאמא עקרת בית ולאבא מאמן סוסים. לא דיברו הרבה בבית, התקשורת בינינו התבססה בעיקר על תנועות גוף ומשפטים קצרים, כל אחד מאיתנו הבין מה השני רוצה, אבל לא מה הוא צריך. אמא היתה מופקדת על עבודת הבית ועל האכלת הבהמות ואני ואבא היינו מופקדים על אימון הסוסים. אבא שלי אהב אותי בגלל שידעתי איך לרכוב על סוסים. "נולדת על הסוס, דן, אף אחד לא יושב כמוך על האוכף, אתה חלק מהסוס", הוא היה אומר. המשכתי לרכוב כי רציתי שהוא ימשיך לאהוב אותי. העבודה בחווה היתה קשה. כל יום הייתי רוכב על עשרים סוסים. אבא היה עומד מחוץ למגרש ונותן לי הוראות. "תלחץ עליו עוד קצת את הרגליים, בן, רסן אותו במושכות, כן שם, בדיוק שם, תחזיק אותו בנקודה הזאת, מושלם, כן לכדת אותו במקצב, בן." אבא היה נותן הוראות ואני הייתי מבצע, כי ידעתי איך ללחוץ לסוס בדיוק בנקודות הנכונות. בשביל לעשות את זה צריך לדעת להרגיש, אבא לא יכל להרגיש אז אני הרגשתי בשבילי. הוא היה הפה ואני הייתי הגוף. כשהייתי קטן הוא היה מכה אותי בחגורה אם לא הייתי מנצח בתחרות. הוא היה מסובב אותי עם הגב אליו ואז נותן לי דחיפה עם היד בעורף כדי שאתכופף. ההצלפות היו חזקות ומהירות ואחרי זה הגב שלי היה נשאר עם סימנים. אני זוכר את היום שבו שחר הגיע אלינו לאורווה, הייתי בן שש-עשרה. שחר היה הבן של השכנים שלנו, ואבא שכר אותו כדי שינקה לנו את האורוות ויעזור

ניערה את האוכף מעליה והוא צנח ארצה. "פרדה ארוורה", מלמל. סמי נפנף בידים וצקצק בלשון, "קדימה אהה, אהה, אהה, קדימה", "תיכנסי כבר", הוא הבריח אותה לתוך מכלאה קטנה. בילי הוקפה בגדרות שנצמדו לה לגוף מכל הצדדים. הוא הניף את האוכף מעל הסורגים והוא נחת לבילי במרכז הגב. היא התכווצה. "נראה אותך עכשיו פרדה." סמי רכס את האוכף חזק חזק ואחר פתח את שער המכלאה. בלי החלה לרוץ במעגלים בתוך הראונד-פן, היא קפצה כל כך גבוה שהרגליים שלה כמעט יצאו דרך הגדרות. "קדימה קדימה פרדה רצית לקפוץ, לא? אז הנה לך", "קדימה תקפצי, רוצי", אמה והצליף עם השוט על ישבנה. בילי החלה להתנשף בכבדות ולהאט את הקצב, סמי הצליף בה עם השוט בישבן שוב. "רצית לרוץ, לא? אז רוצי", אמה, והצליף בשלישית. הוא הכניס את בילי שוב לתא הקטן, הסורגים הקיפו אותה מכל הצדדים, התהדקו לה על הגוף, היא נטפה זיעה, יתושים נצמדו לישבנה השותת דם ועקצו אותה, היא הרעידה את העור, היתושים עפו. סמי הרים לבילי את אחת הרגליים הקדמיות וקשר אותה בחבל לקרן של האוכף, בילי עמדה על שלוש רגליים. שער התא נפתח שוב וצליפת השוט נשמעה באוויר. "קדימה פרדה, נראה אותך רצה על שלוש רגליים, רצית להשתולל, לא? אז הנה לך, קדימה, אהה, אהה, קדימה." אחרי כמה עיקופים בילי כשלה לפניו. היא שכבה על הארץ, סמי ניגש אליה, התיר את הרגל והורה לה לקום, הוא לקח צמיג של טרקטור וחבר אותו לקרן של האוכף בחבל. "קדימה פרדה בוא נראה אם את יכולה לחרוש שדות, שנתיים אכלת על חשבוני בלי לעשות כלום, הגיע הזמן לפדות את החוב, אהה, אהה, קדימה, יתר מהר, אין לך כוח, אה?" השוט נחת שוב על אחוריה של בילי

ח

אני לא יודעת בדיוק כמה זמן אנחנו כבר בדרך, אבל לפי הפרסות של בילי עבר בערך חודש וחצי. זה כמה ימים שאני שומעת את הפרסות של בילי מצלצלות. זאת מין מנגינה כזאת של פרסות משוחררות שמתדפקות על הטלפיים. המנגינה הזאת מלווה אותי במהלך היום ובכל פעם שיש שינוי בקצב אני יודעת שעוד פרסה נפלה. עכשיו שוררת דממה, רק קול של רוח נותר. לפעמים היא נושבת לנו בגב, ובילי מאיצה את הקצב, ולפעמים היא מכה לנו בפנים ובילי צריכה להרכין את הראש כדי להמשיך ללכת. אני רוכנת לה על הצוואר ועוצמת עיניים, אני יודעת שהיא תיקח אותי לשם, היא יודעת את הדרך.

בסוף כל יום אני מרימה לבילי את הרגליים כדי לבדוק שלא נתקעו לה אבנים במחוג של הטלף. שטפי דם שהלכו וגרלו מיום ליום כיסו לה את הטלפיים, זה נראה כמו מפה, יש שם כל מני צבעים – אדום, סגול וכחול – וחריצים בכל מיני גדלים ועומקים, אבל אני לא מודאגת, אני יודעת שלא הרגליים גורמות לה ללכת, לא הרגליים.

אתמול, לקראת ערב, התחיל לרדת ברד כבד, הוא ניתך עלינו באלכסון, בילי השפיפה את הראש והצמידה את האוזניים אחורה, אני רכנתי לה על הצוואר, והחזקתי לה ברעמה. בילי התחילה לדהור אל תוך ההר, רוח דורסנית נשבה והרעידה את העצים, ציפורי לילה צייצו ציוצים מחרישי אוזניים, האדמה היתה חלקה מרטיבות ובילי נפלה על הברכיים כמה פעמים ולאחר קמה והמשיכה לדהור; עברנו בסבך עבות ואז הגענו למאורה. בפנים היה חם ויבש, בילי נשכבה ואני שכבתי עליה, התכסיתי ברעמה שלה ועצמתי עיניים. זה נראה כאילו היא כבר היתה כאן.

היה היה ילד שרצה להתחפש. הוא הלך למכשף זקן כדי לבקש ממנו תחפושת. המכשף אמר לילד שהוא יכול לבקש רק משאלה אחת. הילד ביקש תחפושת של נסיכה. המכשף צחק ואמר "את זה אני לא יכול לעשות, לא יאה שבנים ילבשו בגדים של בנות." הילד ביקש תחפושת של ילדה. המכשף צחק ואמר "אמרתי לך שאת זה אני לא יכול לעשות, לא יאה שילד יתחפש לילדה, זה נגד הטבע." הילד אמר שנסיכה וילדה זה לא אותו דבר, לנסיכה יש כתר וילדה אין. "אתה יכול לְתַתּוּ לי תחפושת של סופר?"

המכשף צחק "אין דבר כזה תחפושת של סופר, איך אפשר להתחפש לסופר? ללכת עם ספר ביד ולהרכיב משקפיים, חחח." "תשמע ילד יש לי כאן רק תחפושת של קאובוי, אם אתה כל כך רוצה להתחפש אז אני יכול לתת לך אותה. יש לי רק תנאי אחד – תצטרך לוותר על הזהות שלך." "מה זה זהות?" שאל הילד. "זהות זה מכלול הפרטים המאפיינים מישהו או משהו באורח ייחודי וגם התפיסה העצמית של האדם." "אני לא מבין מה זה", אמר הילד, ואם אי-אפשר

בעבודת קרקע עם הסוסים – שטיפה, ניקיון פרסות, הברשה ומתן חיסונים. הוא היה בן גילי בערך, היה לו שיער קצוץ, גוף שרירי ומוצק ופנים מתוקות. המבטים שלנו היו נפגשים בכל פעם כשחזרתי מרכיבה עם סוס ביד והעברתי לו אותו, כדי שייקח אותו לשטיפה. הוא היה לוקח ממני את המושכות ואז היינו מסתכלים אחד לשני בעיניים. בתחילת היום הייתי מסתכל עליו רק לכמה שניות ואז מסיט את העיניים, ובסוס האחרון המבטים שלנו כבר היו ממושכים. להחלפת המבטים נוסף ליטוף קטן של היד בעת העברת המושכות ממני אליו, הליטוף הזה גלש מכף היד לזרוע ומהזרוע לחזה, ומהחזה לשאר הגוף, כל יום עוד קצת. באותו יום הנורא מכל, שחר קרא לי להיכנס לאחת האורוות כדי שאראה שלאחת הסוסות יש תולעים בצואה, למרות שכבר נתנו לה תילוע כמה וכמה פעמים. הוא ליטף אותי ביד ואז נצמדנו אל הקיר, הוא הסיר לי את הכובע ופתח את כפתורי חולצתי, התנשקנו ונצמדנו אחד לשני, הגוף שלו היה חם ולח, הלב שלי התפוצץ בתוך החזה. הוא הוריד את היד שלו לאט במורד הבטן שלי, ואז שוב העלה אותה והורידה, תסתכל לי בעיניים הוא אמר ואני הקשבתי. הוא הוריד את היד שוב במורד הבטן שלי, הפעם עד למטה. תעצום את העיניים, הוא אמר, ונישק אותי, הגוף שלי רעד, הפה שלי נפתח ויצאו ממנו קולות משוחררים שלא ידעתי שאני יכול להשמיע. כשפקחתי את העיניים, ראיתי את אבא שלי מחוץ לסורגי האורווה.

ז

נשארתי רק עם חדרים: בחדר-אוכפים יש ראשיות רכיבה, שמיות, רתמות, רסנים, מחרשות, דיסקוס ותמונה מאובקות של סמי ודן מניפים גביע ניצחון ממתכת בצורת סוס. דן אוהז בצדו האחד וסמי בצדו השני, כל אחד מהם מושך אותו לצד שלו, הידיים שלהם רחוקות. דן יושב על הסוס וסמי עומד על האדמה, הם לא מסתכלים אחד על השני, הם לא מחייכים, דן נראה מחופש לקאובוי, הוא חובש כובע בוקרים גדול ושחור שמכסה לו את כל הפנים, העור שלו צרוב מהשמש, יש לו חטט ממש מעל השפתיים, זה נראה כואב, מאלה שנשארים מתחת לעור ואוכלים אותך מבפנים. סמי עומד בפנים חתומות, אין לו הבעה, נראה לי שהוא שמח, הגביע נוטה יותר אליו כי הוא מושך אותו חזק, אולי זה סימן שהוא שמח בזכייה? אי-אפשר לדעת. בחדר של סמי המגפיים שלו מונחים על שטיח הסף, הם מלוכלכים בבובן, רגבים מכתמים את השטיח, השטיח מכה מיום ליום, אני לא מנקה. בארונות יש חגורות וג'ינסים, על השידה ליד המיטה אין כלום. בחדר של דן מגפי הרכיבה מונחים נקיים בסמוך לארון, אני ניקיתי אותם. בארון יש ג'ינסים וחולצות מכופתרות, מתחתיהם יש טייצים בכל מיני צבעים – אדום, ורוד, כחול וירוק – מתחתיהם יש תמונה של שחר, יש לו פנים מתוקות ולחיים אדומות, החיוך שלו גדול והפה שלו פתוח.

להסביר מה זה זהות או זה בטח לא כל כך חשוב. "תן לי את התחפושית."

ט

חלמתי חלום מוזר, חלמתי שבילי כורעת ללדת, מתנשפת בכבוד והבטן שלה עולה ויורדת, עולה ויורדת. ראיתי את השליה יוצאת החוצה ואז את דן בוקע ממנה החוצה, היה לו את אותו פרצוף שאני זוכרת, קטן, מקומט וקצת כחול, ואז דן נעמד והצביע על הבטן של בילי, לא הצלחתי להבין מה הוא אומר כי אין לו מילים, הוא ממשיך להתעקש שאני אסתכל לבילי על הבטן ואז מתחיל לבכות ולרעוד, הוא מצביע לה על הבטן, ואז נשכב עליה, בילי מניחה עליו את הראש, אני מבחינה שהבטן שלה הפסיקה לזוז. אני מתעוררת.

אני אורה, דן הוא הבן שלי, אתה זוכר איך אהבת לשחק בבובות כשהיית קטן? הייתי קונה לך בובות בכל הצבעים – בלונדיניות, מולטיות ושחורות – ואתה היית מפשיט ומלביש אותן, מסרק להן את השיער ואז מושיב אותן סביב השולחן הדורות ויפות לשנות תה בכוסות גמדות. היית מחבר את הבובות זו לזו בחבלים, קושר אותן לכיסאות ואחת לשנייה ועל גבי סוסים. תמיד קושר ואף פעם לא מתיר, ואני לא הבנתי למה אתה צריך לקשור, ומה רצית לחבר. בן שלי, עכשיו אני יודעת, ואני יודעת שאתה תבין אותי, כי אתה כבר מבין, לא יכולתי, לא היה לי פה, כלומר, היה לי פה אבל לא יכולתי לדבר, אתה מבין למה אני מתכוונת? אתה מבין, אני יודעת שאתה מבין. אני יודעת שברגע שאני אגיע לשם אתה תפתח את הפה ותדבר אלי, אני יודעת שזה לא נכון שאתה יודע לדבר רק עם סוסים ופרדות. זה קרה בגלל שלקחו לנו את הפה, אבל עכשיו אני כאן, ואני יודעת שברגע שניפגש הפיות שלנו יפתחו כמו פרחים, זה יקרה כמו בקסם. כמו שבילי יודעת את הדרך לכאן, כי אתם כבר מכירים, כי משהו ממנה נמצא בתוכך ומשהו ממך נמצא בתוכה. אתה יודע שהיא נולדה באותה אורווה שבה קרה אותו מעשה שאבא כינה ה"גרוע מכל"?

אני יודעת שהיה לך טוב באותו רגע, המעשה הזה היה רחוק מלהיות ה"גרוע מכל", באותו רגע הכל היה מותר, הרגשת את הגוף שלך כמו שאף פעם לא הרגשת, כי זה הטבע שלך, אם היה לי פה הייתי מכניסה את שניכם הביתה.

בן שלי, אני מצטערת שחווית את הפעם הראשונה שלך צמוד לקירות בטון של אורווה מעופשת. בילי נולדה ממש שם באותה אורווה, באותו מקום בדיוק. היא המתנה שאלוהים נתן לי, אתה יודע שהיא יודעת את הדרך אליך? אני לא צריכה לכוון אותה עם המושכות, אני רוכבת עליה רק עם אוכף, בלי רסן ובלי מושכות, כי אי אפשר לשבור אותה וגם לא לרסן, לא צריך, היא שומרת עלי.

עלייה גדולה ותלולה שפסגתה התמזגה עם קו האופק נראתה מבעד לעננים, רוח דורסנית נשבה וטלטלה את בילי לצדדים בהשתוללותה. ברקים ורעמים ריצדו בשמים וגשם חד כמחטים ניתך אל הקרקע. אורה התירה את המעיל מאחורי האוכף ועטתה אותו על גופה הכחוש, בילי השפיפה את הראש, השכיבה את האוזניים לאחור והחלה מטפסת מעלה, אורה רכנה קדימה ואחזה בשערות רעמתה. כל צעד היה קשה מקודמו, אבנים התגלגלו מן ההר, ורק בנס לא פגעו בהן, ענפים התנתקו מעצים ועפו באוויר לכל עבר. האוכף החל להחליק לאחור, אורה ירדה מבילי, הידקה את חזיית האוכף, שמה את הרגל בארכוף ועלתה שוב. האוכף נמשך אחורנית, החזייה ננעצה בחזה של בילי וחרכה את בשרה, דם החל ניגר מטה על רגליה, הן המשיכו לעלות עוד כמה צעדים מעלה. בצעד השלישי החזייה נקרעה והאוכף החליק ואז נפל ארצה, אורה הידקה את כפות ידיה ברעמה והידקה את ירכיה לבטן הפרדה. בילי המשיכה לטפס במעלה ההר, כי לא הרגליים גורמות לה ללכת, לא הרגליים.

בילי כשלה לפנים על הברכיים ולאחר התרוממה, אורה ניסתה לגחון עוד קדימה, אך העלייה משכה אותן שוב מטה. אורה הרימה את הראש בחיפוש אחר הפסגה, אך זו נעלמה בתוך הערפל השחור והרוח. בילי קרסה מטה עם כל ארבע הרגליים, אורה קפצה, אחזה בראש של בילי, ליטפה את לחייה והחלה ללחוש באוזניה הארוכות:

"את זוכרת איך הייתי מיניקה אותך בבקבוק כשהיית קטנה? היית מזהה אותי כבר מרחוק ומתחילה לנעור, אני הייתי מתקרבת אלייך ושמה לך את הבקבוק בפה. את היית יונקת חזק חזק. פעם אחת שמתי לך את היד בפה במקום הבקבוק והרגשתי את כוח החיים. גם אחרי שעברת לאכול אוכל מוצק, המשכת לתור אחרי פיית הבקבוק, אני הייתי מושיטה לך את היד שלי, את היית מלקקת אותה, כי ככה זה כשאינך לא אמה, אתה רוצה להמשיך לינוק, תמיד לינוק ואף פעם לא לאכול. קדימה קדימה בילי, את יכולה, רק עוד קצת, עוד קצת, זה לא הרגליים גורמות לך ללכת, את זוכרת? לא הרגליים לא הרגליים."

בילי נשכבה והסתכלה על הבטן שעלתה וירדה, עלתה וירדה עם קצב נשימותיה, ואז הפסיקה לזוז.

למעלה, בפסגה, השמים התבהרו, עמק ירוק עם מיני פרחים ועצים הואר בקרני שמש חמות. במרכזו נראתה מרחוק דמות אפופה בערפל ואבק, סוס רץ סביבה במעגלים בתוך הראונד-פן.

רוח חמימה ליטפה לאורה את הפה. היא עצמה עיניים, שאפה אותה פנימה בנשימה ארוכה, והחלה לפסוע מטה. היא ידעה שלעולם יותר היא לא תעזוב את הבן שלה.

* תיאור הלידה, מתוך אישה נשואה ושירים בודדים מאת אפרת מישורי